

Bilo je predviđeno još nešto novo i jedinstveno: da nije teritorij naše glagoljaške liturgije bio okupiran od neprijatelja i glagoljice i Hrvatske, sigurno bi na cecilijanskom festivalu bila i pučka glagoljska misa, bar s teritorija senjske i krčke biskupije, u narodnim nošnjama i uz pratnju sopela. Urednik se već kroz nekoliko godina toliko bio sprijateljio s prof. I. Matetićem-Ronjgovim da mu je imenjak rado odobrio da iz njegovih zapisa prepíše (i ako hoće obradi) mise, antifone i druge njegove zapise napjeva liturgijskih tekstova. (Urednik je to, srećom, i učinio ali tek djelomično; prepisao je tri mise i nekoliko antifona, a neke i obradio. — Tko zna gdje su danas ti Matetićevi zapisi?)

Dogodilo se ipak drugačije. Umjesto kandidata (maestra M. Ivšića i urednika) većina kanonika zagrebačkoga kaptola izabra svećenika subotičke biskupije maestra Albu Vidakovića regensom chori za-

grebačke katedrale, urednikom revije i vođom hrvatskog cecilijanstva. On je svim srcem i spremom prihvatio križ, pod kojim je nakon nekoliko brojeva prebrzo i premlad pao u grob, jednako umorna srca zbog neprilika dana, osobito zbog sizifovskog nastojanja oko prijedloga br. 4, glavnog i nezaobilaznog uvjeta za napredak i uspjeh svakoga cecilijanstva. I maestro Ivšić završio je slično; nakon teških trenutaka ostavio je svoje srce na Mirogoju, a svoje orgulje, arhiv i uspomenu u Institutu. A peti urednik Sv. Cecilije morao je ostaviti svoje zagrebačke škole i Zagreb te otići na Scilu, najprije (1950.) u Rim, a onda (1953.) u Kaliforniju. Odatle se i on slomljena srca vratio u Domovinu, na terapiju srca. Tu mu terapiju otežavaju među ostalim i nevjerojatne (ne)prilike hrvatskog cecilijanstva i suvremene hrvatske pop-muzike.

Ivan KOKOT

IN MEMORIAM

Dru Marijanu Grgiću

Krajem kolovoza ove godine u Zagrebu je, u 51. godini života, od zloćudne bolesti umro istaknuti hrvatski javni i kulturni radnik dr. Marijan GRGIĆ.

Po životnom opredjeljenju svećenik, Grgić je u radijusu svog djelovanja pokazao iznimni afinitet i za dva znanstvena područja izvan svoje uže profesije: za muzikologiju, posebice za muzičku paleografiju, i za likovne umjetnosti. Postignuvši na ovom zadnjem najprije magisterij (London, 1967) a onda i doktorat (Zagreb, 1976) i ostavivši na njemu nekoliko vrijednih radova, on se — uza sva svoja zaduženja — intenzivno bavio i prvim područjem.

Začeci bavljenja sežu u vrijeme Grgićeva studija na Teološkom fakultetu, i to kod profesora glazbe Albe Vidakovića, a daljnje usavršavanje za studijskog boravka u Londonu. Tamo se, ne bez Vidakovićeva (posrednog) utjecaja, izdašno bavio proučavanjem glazbene kulture do kraja 15. stoljeća, ni ne sluteći da će svojim (budućim) radovima o hrvatskoj glazbi tog vremena nastaviti na Vidakovićeve vrijedne priloge te — iako kratkotrajno — popuniti upravo na tom području prazninu nastalu Vidakovićevom preranom smrću.

Broj Grgićevih priloga hrvatskoj muzikologiji — stjecajem okolnosti — nije velik, ali su im težina i vrijednost od neprocjenjive važnosti. Svega ih je, opsežnijih, 7, i to su:

1. *Zadarske Laude (aklamacije) iz g. 1677* (Radovi Instituta JAZU u Zadru 9, Zadar 1962, 281—321 + Tab.);

2. *Najstarije zadarske note* (Radovi IJAZU 11—12, Zadar 1965, 269—352 + Tab.);

3. *ZADAR (MGG, Allgemeine Enzyklopädie der Musik [Z], Bärenreiter Verlag, Kassel 1968);*

4. *Bogojavljenjski navještaj blagdana iz g. 1081* (Ar-ti musices 1, Zagreb 1969, 63—74);

5. *Glazbena djelatnost u Hrvatskoj u 11. stoljeću* (Zadarska revija 1—2, Zadar 1970, 125—132);

6. *Ars antiqua i ars nova u zadarskim glazbenim zbornicima iz 17. stoljeća* (Zadarska revija 5—6, Zadar 1976, 491—493);

7. *Glazba kao presudan čimbenik renesansne svečanosti* (Zadarska revija, 2, Zadar 1977, 199—200).

Međutim, svaki od njih, osobito peti, nezaobilazan je u proučavanju domaće glazbene kulture vremena o kome još uvijek tako malo znamo. Pa i pisac ovih nekroloških redaka duuguje svoju zahvalnost i tim radovima i samom Grgiću: kada je, naime, pisao svoju monografiju *Stoljeća hrvatske glazbe* (Zagreb 1980), i Grgić osobno i ti njegovi radovi bili su mu od velike pomoći za razdoblje najranije hrvatske glazbene kulture.

Marijan Grgić

I zato je tuga svih nas koji smo poznavali Grgića kao muzikologa i kao čovjeka nad njegovim nepovratnim odlaskom utoliko veća. Svojim je radom, a tu valja pribrojiti i njegovo znakovito sudjelovanje u organiziranju Muzičkih večeri u sv. Donatu, bio pobudio velike nade glede popunjavanja praznine na onom dijelu domaće glazbene oranice s još uvijek premalo zaoranom brazdom. Na žalost, nada je trajala kratko i nepovratno se ugasila u trenutku dok smo ga prvog rujanskog dana polagali u grob u rodnom sunjskom kraju.

Ali će joj trag, ili bolje: Grgićeva brazda, trajati vrlo dugo, svjedočeći o jednoj iznimnoj znanstvenoj osobitosti koja je rijetkim smislom za rekonstrukciju davnih arhivskih i glazbenih činjenica svom narodu podarila nekoliko toliko potrebnih dokaznosti o njegovim početnim koracima na glazbenom području pod ovim zemljopisnim odrednicama.

I zato će Grgićevo ime u povijesti hrvatske glazbene kulture trajati in futuro. Za njega će se s punim pravom moći primijeniti ona Horacijeva: »Non omnis moriar, multa pars mei vitabit Libitinam.«

dr. Lovro ŽUPANOVIĆ

Sv. Cecilija L (1980—3)

* Dozvolom izdavača tekst je preuzet iz »Od — do« od 1. listopada 1980. — Godina II. — broj 10/17)